

S M. INDRÁČKOVOU A J. PAVLOVOU O ÚSPĚCHU

Před pěti lety založily Miroslava Indráčková (41) a Jaroslava Pavlová (40) vzdělávací instituci KK Serafín s.r.o., která u nás jako jedna z prvních začala nabízet možnost kreslení pravou mozkovou hemisférou. Přijít s něčím tak novým, nevyzkoušeným, nebylo v českých vodách právě jednoduché. Ale v tuto chvíli mají „na kontě“ už téměř dva tisíce spokojených klientů, kteří díky nim poznali tajemství pravé mozkové hemisféry, zjistili, že kreslit se dá i bez talentu, a také přesvědčili sami sebe, že když dokážou za pouhé dva dny zvládnout kreslení, dokážou pak prakticky cokoliv, co si zamanou...

J. Pavlová (vlevo) a M. Indráčková (vpravo)

Jak vás vlastně napadla myšlenka spustit projekt tohoto rázu v České republice?

J. Pavlová: Když jsem byla na mateřské s mladším synem, uvědomila jsem si, že se nechci vrátit do klasického školství, ze kterého jsem odešla. Cítila jsem se v něm svázaná a měla pocit, že učit se nepotřebují jen děti. Viděla jsem kolem sebe stále více dospělých, kteří jako by se zasekli, cítili se unavení a nechávali se zahlcovat povinnostmi. Neměli z ničeho radost a chyběly jim nové impulzy. A shodou okolností asi před šesti lety přiletěla na návštěvu naše kamarádka z Kanady a vyprávěla nám o kreslení pravou mozkovou hemisférou. Že si ho vyzkoušela, jak se po něm cítila a že jí prakticky pouhý fakt, že může vzít do ruky tužku, změnil život. Naučila se při tom relaxovat, dozvěděla se zároveň něco sama o sobě, cítila se do určité míry svobodnější – protože po letech práce v kanceláři objevila, že v sobě má netušené množství kreativity, že má sny, které si chce a může splnit... Protože to všechno: sny, fantazie, kreativita, sídlí v pravé mozkové hemisféře, kterou ona kreslením vlastně znovu „probudila“ k životu.

M. Indráčková: Když jsme tohle slyšely, nadchla nás samozřejmě i představa, že vůbec existuje možnost naučit kreslit všechny – protože kreslení pravou mozkovou hemisférou nevyžaduje talent. Pracuje pouze se základní schopností kreslit, kterou máme danou všichni stejně, jako schopnost chodit, mluvit, psát... Jenže tu kreslicí nepovažujeme za důležitou a ze svého života ji vypouštíme. Takže jsme daly dohromady Jarčino pedagogické a mé výtvarné vzdělání a postavily kurzy kreslení pravou mozkovou hemisférou podle svých představ. Začínaly jsme s kurzem kreslení Tužkou, ale dneska už nabízíme celou řadu pokračovacích kurzů, jako jsou Pastelky, Reálná kresba, Pastel, Uhel. Pustily jsme se i do malby v podobě Akvarelu a Malby v plenéru. A také do Zpívání, při kterém pravá mozková hemisféra funguje stejně jako v případě kreslení. Je toho zkrátka už pěkná řádka!

Češi nebývají takovým projektům přístupní, jaké byly vaše začátky? Co na nový projekt říkalo vaše okolí?

M. Indráčková: Myslím, že tohle jako člověk, který také přišel s něčím novým, znáte sama. Narážely jsme na nedůvěru, skepsi. Zažily jsme pěkně horké chvíle, setkaly se s označením šarlatánky, podvodnice... Ale přesto klienti pomalu přicházeli a mluvili o nás a přiváděli další...

J. Pavlová: Naši blízcí to brali také trochu jako experiment, nicméně jejich podporu máme od začátku. A právě oni už dávno vědí, že se vyplatí nám věřit – i když občas naše nápady znějí šíleně (směje se)!

M. Indráčková: Každopádně i díky nim jsme se dostaly tam, kde jsme. Lidé nám věří, vracejí se k nám a důvěru jsme dostaly vlastně i po té oficiální stránce, protože jsme jako jediné v tomto oboru u nás získaly akreditaci Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR.

Dá se říct, že váš projekt je úspěšný, co si vlastně pod slovem úspěch představujete?

J. Pavlová: Spokojenost svou i našich klientů. Cením si toho, že se u nás po dobu kurzu cítí jako doma, mají u nás pocit jistého zázemí, kvůli kterému se také vracejí. Za úspěch považuji i samotný poměrně osobní kontakt, který s nimi navazujeme, i to, že nás pouštějí do svých životních příběhů. Vždycky říkám, že kreslení funguje lépe než ten sebelepší facelifting, protože zvláště u žen je vidět, že od nás odcházejí šťastné, spokojené, zářící... A pokud jsou ony takhle spokojené, jsem spokojená i já a cítím se úspěšná.

M. Indráčková: A když je klient je nespokojený? I takoví se samozřejmě najdou, ale pak to беру jako výzvu a snažím se něco zlepšit... Vnímám to jako skutečnost, že jsem ještě neobjevila všechno, co jim můžu dát, jako možnost dosáhnout dalšího úspěchu.

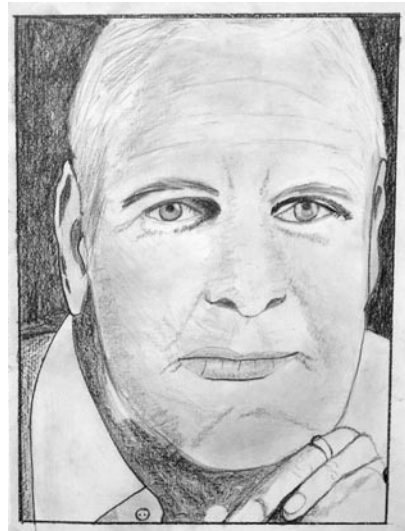
Kdybych od vás chtěla recept na úspěch, jaký byste mi daly?

J. Pavlová: Bude to znít trochu jako klišé, ale potřebujete určitý vnitřní klid spojený s přesvědčením, že to, co děláte, děláte tak nejlépe, jak to jen v danou chvíli jde.

M. Indráčková: Je k němu potřeba také silná víra v samu sebe, chuť riskovat, občas hrát vabank. Od toho ten život je: hrát si s ním, brát ho jako výzvu a poslouchat intuici... I o ní je to používání

Rozdíl v kreslení před a po kurzu jsou obrovské...

pravé mozkové hemisféry, které si pak naši klienti můžou užívat nejen s tužkou v ruce, ale i v běžném životě.

Máte nějaké životní motto, kterým se řídíte?

J. Pavlová: Proč stahovat kalhoty, když brod je ještě daleko (směje se)?

M. Indráčková: Pro mě je to jednoznačně „co vyzařuju, to přitahuju“ a nebo také „co dáváš, to dostaneš“. Dá se to říct mnoha způsoby...

Kdybyste potkaly kouzelnou rybkou, jaká tři přání byste si nechaly splnit?

J. Pavlová: Bylo by to to, co naštěstí mám: „obligátní“ zdraví, spokojený vztah a spokojené děti.

M. Indráčková: A víte, že asi žádné? Mám všechno, co jsem kdy chtěla mít. A jestli si v nějakém blízkém horizontu vysním něco dalšího, prostě za tím půjdu. Rybka nerybka :-)

Existuje něco, co vás v práci v současné době brzdí?

J. Pavlová: Naše firma právě zažívá úžasnou expanzi a jediné, co nás občas brzdí, je nedostatek času...

M. Indráčková: Pořád máme nové nápady, vymýšlíme nové kurzy a v současné době bychom potřebovaly nafouknout den tak o pět šest hodin, abychom všechno stíhaly rozjet v takovém tempu, v jakém nám to běží hlavou :-)

Jak zvládáte zkombinovat pracovní a osobní život? Máte čas relaxovat a být s blízkými?

J. Pavlová: Máme štěstí, že jsme se hned na začátku podnikání naučily nešdit ani jedno, ani druhé. Všechno nám teď funguje v dokonalé symbióze, což je asi do určité míry dané i tím, že se s Mirkou známe od patnácti, děti se nám narodily prakticky ve stejné dny a naše rodiny jsou si více než blízké a fungují i v jakési vzájemné podpoře a koexistenci.

M. Indráčková: Naučily jsme se dělit čas služební a čas rodinný. A i když to samozřejmě nejde vždycky „fifty-fifty“, zohledňujeme momentální priority. Někdy jsou prioritou rodinné záležitosti, jindy práce. Každopádně je důležité je naplňovat bez výčitek svědomí k té druhé části života.

Co děláte pro to, abyste byly furt v pohodě?

J. Pavlová: Když přijedu do práce, mám tam lidi, se kterými chci být. A doma zase ty, kteří ke mně patří. Je to zázemí, co mi dává klid, pohodu...

M. Indráčková: Nedávno se mě desetiletý syn ptal, jak je možné, že jsem na všechny pořád tak milá... Mohla jsem mu říct jen jedno: když dělám, co mě baví, je naprosto přirozené, že se cítím v pohodě.

Nicméně pracujete přece s lidmi, a to je – jak známo – asi to nejnáročnější. Co vám to konkrétně dává?

J. Pavlová: Osobně mi to dává impulz, abych se měnila, rostla, rozvíjela, čerpám z nich energii a posouvám se dál, a je jedno, jestli na kurzu pracuju s inženýrkou, nebo uklízečkou, protože já o nich nevím, co dělají... čím se živí... Vidím jen to, jaké jsou, a z toho čerpám zkušenosti, podněty.

M. Indráčková: Úžasné je pro mě vidět třeba to, co dokážeme, když připravujeme kurz na klíč pro nějakou firmu. Přijdou k nám nespokojení, v týmu nefungující, nové klienty hledající lidé... A my pak díky zpětným vazbám, tomu, že se dál potkáváme, zjišťujeme, že po kurzu kreslení pravou mozkovou hemisférou začali fungovat prostě tak trochu jinak. Více se sžili, trochu se pochopili, naučili se spolupracovat... V pravé mozkové hemisféře jsou skutečně netušené poklady, možnosti, a mě těší je ukazovat dalším.

Jaké jsou vaše plány pro nejbližší budoucnost?

J. Pavlová: Na začátku jsem mluvila o tom, že jsem ze školství odešla, protože jsem měla pocit, že popostrčit potřebují především dospělí, ne děti. Ale s bleskovým rozvojem technologií, „e-světá“, zjišťuju, že právě ony – ačkoliv by pro ně fantazie a tvořivost měly být vlastní – trpí nedostatkem jakékoliv invence. Všechno díky televizi dostávají jaksi „zrealizované“, nechtou, nevysnívají si vlastní světy a přicházejí o představivost i schopnost kreslit ve věku, který zaráží tím, jak je nízký. Proto teď o prázdninách rozjedeme kurzy postavené speciálně pro děti. Neumím si totiž představit, že by třeba naši desetiletí synové neuměli vzít do ruky tužku a jen seděli u počítače či televize... Ale když jim ukážeme, o čem tvořivost je, třeba v tomto směru „nezakrní“ a určitou míru estetického cítění budou mít už navždycky.

M. Indráčková: S tím souvisí samozřejmě i naše snaha oslovit maximum učitelek a učitelů, protože to jsou ti lidé, kteří to dětem můžou potom předávat dál. A obecně vzato, náš plán pro blízkou i dalekou budoucnost je vrátit lidem radost z tvořivosti. Vrátit jim určitou svobodu, kterou by sami sobě před naším kurzem nedopřáli, protože by se jednoduše báli, že jít si kreslit místo plnění povinností je špatně. Chceme trochu nabořit svět workholiků, upracovaných a nešťastných lidí, kteří nevědí, co chtějí, protože se příliš nechali sešněrovat konvencemi a řády.

Děkujeme za rozhovor!

Více o kurzech kreslení pravou mozkovou hemisférou najdete na www.konecnekreslim.com